

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobkyně **G. S.**, proti žalovanému: **Magistrátu města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti B. D., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2013, č.j. MMB/0189492/2013, sp. zn. OÚUSR/MMB/0128052/2013/2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a shrnutí rozhodnutí žalovaného

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Řečkovice a Mokrý Hora (dále jen „stavební úřad“), ze dne 13.2.2013, č.j. MCBRMH/001319/13/2100/KUJI, kterým stavební úřad podle § 129 odst. 2 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., v platném znění (dále jen „stavební zákon“), nepovolil dodatečně změnu stavby rodinného domu Banskobystrická č.p. 2217/46, na pozemku p.č.

457/3 v k.ú. Řečkovice, spočívající v dvoupodlažní přístavbě otevřené terasy na pozemku p.č. 457/1 v k.ú. Řečkovice, navazující na dvorní průčelí rodinného domu.

[2] V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že stavební úřad nepovolil dodatečně přístavbu rodinného domu dle ust. § 129 odst. 2 a § 115 stavebního zákona. Učinil tak v návaznosti na ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona, ze kterého vyplývá, že pokud má být stavba dodatečně povolena, musí být splněny tři základní podmínky, a to: stavebník musí o dodatečné povolení požádat, musí doložit doklady stejné jako k žádosti o stavební povolení, a dále musí prokázat, že stavba není v rozporu s veřejnými zájmy, které vyplývají z ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný se ztotožňuje se stavebním úřadem v tom, že uvedená podmínka splněna nebyla.

[3] Žalovaný konstatoval, že pro posouzení věci je důležitá situace na místě stavby, určující možný charakter zástavby. V místě předmětné stavby se dlouhodobě nacházel nezastavěný pozemek ve vlastnictví Statutárního města Brna, které ho v roce 2006 prodalo žalobkyni. V rámci výběrového řízení i vlastní koupě byla žalobkyně upozorněna na omezenost zastavitelnosti pozemku, která je dána existujícím oknem ve štítové zdi sousední stavby rodinného domu, který tvoří nároží ulice Banskobystrická a Kořenského. Žalobkyně realizovala novostavbu rodinného domu, která toto okno respektovala. V roce 2011 však započala budovat terasu, a to bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním zákonem. Terasa byla realizovaná tak, že její konstrukce těsně přiléhá ke štítu sousední stavby právě v místě zmíněného okna sousední stavby, na jehož existenci byla upozorněna. Podlaha terasy v 2. NP je na úrovni parapetu okna. Změna stavby je tedy umístěna na hranici pozemku v těsné návaznosti na sousední stavbu.

[4] Žalobce poukázal na § 25 vyhl.č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, v platném znění, kde jsou upraveny vzájemné odstupy staveb. Jak vyplývá z odst. 6 uvedeného ustanovení, v určitých případech je možno až na hranici pozemku umístit stavbu, ale v takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna a větrací otvory. V daném případě tomu však tak není, neboť v sousedním domě Kořenského 1 je místnost v 2. NP přisvětlována z boční strany oknem. Tato místnost je s ohledem na její rozměry a stavební uspořádání místností obytnou. Osoba pohybující se na terase by se dostala do bezprostřední blízkosti k oknu a mohla by do něho neomezeně nahlížet. Takovým umístěním terasy zcela zjevně dochází k zásahu do práv vlastníků rodinného domu Kořenského 1 na soukromí nad míru přiměřenou poměrům. Stavba terasy je tedy v rozporu s ust. § 25 odst. 1 vyhl.č. 501/2006 Sb., neboť omezuje kvalitu prostředí, tedy pohodu bydlení a na vlastních sousední stavby nelze spravedlivě požadovat, aby zásahu do soukromí zabránili sami. Jedinou možností je fakticky pouze odstranění okna a zazdění otvoru. Tuto úpravu však nejsou vlastníci sousední stavby ochotni provést a stavební úřad není oprávněn jim toto uložit.

[5] Dále žalovaný konstatoval, že umístění terasy je v rozporu s požadavkem na bezpečnost odstupu uvedený v § 25 odst. 1 vyhl.č. 501/2006 Sb. Při otevření okna ve stavbě Kořenského 1 hrozí pád osoby nacházející se na terase do takto vzniklého volného prostoru.

[6] Žalovaný zdůraznil, že v odvolání, jakož i v předcházejícím řízení žalobkyně brojila proti existenci okna v sousední stavbě s tím, že se jedná o nepovolenou stavební úpravu sousední stavby, v rozporu s právními předpisy. To však v řízení nebylo prokázáno, okno je třeba posuzovat jako stávající a jeho existenci respektovat. Důkazní břemeno v tomto ohledu leží zcela na straně stavebního úřadu, který musí jednoznačně prokázat, že stavba nebo její část byly realizovány bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem. Pokud se jedná o stavbu nebo její změnu realizovanou před více lety, je dokazování ztíženo, a obvykle se vychází z dokumentace skutečného provedení stavby a rozhodnutí nebo opatření v archivu. V předmětné věci však žádná dokumentace v archivu dohledána nebyla, je zde pouze opakované ohlášení výměny oken a balkonových dveří z počátku devadesátých let, není však zřejmé o jaká okna se jedná. Vlastníci rodinného domu Kořenského 1 předložili řadu dobových dokladů osvědčujících vznik celé stavby ve 30. letech včetně geometrického plánu, součástí jsou i půdorysy stavby včetně zákresů předmětného okna.

[7] Vzhledem k uvedenému stavu, který byl správním orgánům znám, byla žalobkyně při koupi pozemku na existenci okna a omezení z toho plynoucí, upozorněna. Původně navržená a realizovaná stavba rodinného domu žalobkyně tuto podmínku plnila. Žalobkyně poukázala rovněž na uspořádání sousední stavby, a to uliční pohled, tvar základů a světlík, které svědčí o úmyslu realizovat zde řadovou zástavbu. Takové zástavbě existence okna však nebrání. Ani na základě tohoto tvrzení žalobkyně tedy nelze okno v sousední stavbě považovat za nepovolené a nařídit jeho odstranění.

[8] Žalobkyně rovněž upozornila na kupní smlouvu z roku 1976 a popis místností, který je zde uveden. Ani na základě této kupní smlouvy a výčtu místností nelze zahájit řízení o odstranění stavby.

[9] Dále žalobkyně poukázala na ust. § 125 stavebního zákona a chybějící dokumentaci skutečného provedení stavby. Lze souhlasit se žalobkyní, že v případě chybějící dokumentace má stavební úřad nařídit její vyhotovení, pasportizace stavby však není typem řízení, ve kterém by šlo nařídit odstranění části stavby. Takovým typem řízení je pouze řízení dle ust. § 129 stavebního zákona, jedná se o řízení ex offio, tedy z úřední povinnosti, které stavební úřad zahájí, pokud nastaly uvedené skutečnosti. Jednou ze základních zásad správního řízení je zásada legality. Na základě té správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena a v rozsahu, v jakém byla svěřena. Nemůže tedy zahájit řízení o odstranění stavby, pokud není způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, prokázáno, že se jedná o část stavby realizovanou bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním zákonem. Toho si byl stavební úřad vědom, a proto již při koupi pozemku žalobkyni upozorňoval na existující okno v sousední stavbě.

II. Obsah žaloby

[10] Žalobkyně na úvod konstatovala, že došlo k vadám řízení, neboť nebyl zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, správní orgán překročil zákonné meze správního uvážení, prvoinstanční odvolací orgán se opakovaně dopouštěl porušování principů správního řízení. Skutkový závěr ve věci učiněný je v rozporu s obsahem spisu.

[11] Uvedla, že v 2. polovině roku 2005 Magistrát města Brna vyhlásil nabídkové řízení, jehož předmětem prodeje byl pozemek p.č. 457, zahrada o výměře 142 m², v k.ú. Řečkovice. Zde bylo mimo jiné uvedeno, že na předmětném pozemku lze dle vyjádření stavebního úřadu teoreticky připustit možnost výstavby řadového rodinného domu, tato možnost je však značně omezená, neboť ve štítové zdi sousedního domu na pozemku p.č. 456 je umístěn světlík s okenními otvory a v úrovni 2. NP podlaží je okno. Návrh výstavby musí respektovat požadavky vyhl.č. 137/98 Sb., o obecně technických požadavcích na výstavbu, mimo jiné musí návrh stavby rodinného domu respektovat omezení vyplývající z existence okenního otvoru, přičemž proti oknu obytné místnosti mohou být umístěny protilehlé zdi ve vzdálenosti 7 m, proti oknu neobytné místnosti je omezení dáno vzdáleností 4 m. Uvedená vyhláška však v § 8 odst. 2 počítá s tím, že toto omezení se vztahuje na situaci, pokud rodinné domy mezi sebou vytváří volný prostor. Z toho plyne, že uvedená právní norma na daný případ nedopadá a nelze ji aplikovat. Šlo o nesprávný úřední postup, jímž stavební úřad žalobkyni od počátku a opakovaně uváděl v omyl.

[12] Vzhledem k uvedenému žalobkyně ještě před uzavřením kupní smlouvy jednala s vedoucí stavebního úřadu Ing. P. a řešila, o jaké okno v sousední stavbě se jedná a žádala k nahlédnutí projektovou dokumentaci, ke které jí bylo sděleno, že není k dispozici, neboť se ztratila. Žalobkyně hovořila i se sousedy a k nahlédnutí od nich dostala část velmi zachovalých původních plánů rodinného domu. Původní projektant stavby a manžel první majitelky nemovitosti pan K. plánoval i v prodávané proluce rodinný dům, a je tedy vysoce nepravděpodobné, že by současně plánoval ve štítové zdi nemovitosti okno z obytné místnosti. Pro variantu plánovaného zastavění proluky již ve 30. letech minulého století svědčí i základové patky umístěné pro oba RD způli na p.č. 456 a způli na p.č. 457, stejně jako světlík v rodinném domě Kořenského 1, sloužící pro odvětrání oken ze sociálních místností. Světlíky byly historicky budovány právě u rodinných i obytných domů umístěných v řadové výstavbě.

[13] Vzhledem k tomu, že při ústních jednání žalobkyně nedosáhla žádných dohod, a to ani se sousedy D., ani s vedoucí stavebního úřadu, podala dne 12.6.2006 písemný podnět stavebnímu úřadu ke státnímu stavebnímu dohledu sousední nemovitosti v části související s předmětným oknem. I když okno v sousední nemovitosti je součástí námitek podaných sousedy D. v rámci územního a stavebního řízení ohledně výstavby rodinného domu žalobkyně, tak i součástí jejich námitek týkající se přístavby terasy, dále i přesto, že stavební úřad prokazatelně od vyhlášení nabídkového řízení na prodej pozemku, na kterém postavila žalobkyně rodinný dům, neměl představu o tom, jak štítové okno vzniklo a k jakému účelu je využíváno, došlo ke kontrolní prohlídce v sousední nemovitosti až po žalobkyni opakovaných ústních urgencích koncem roku 2011 a k vydání sdělení, kterým stavební úřad ověřil passport stavby a způsob užívání až 30.7.2013, tedy více než 7 let po podání podnětu, půl rok po prohlídce nemovitosti a 5 měsíců po vydání druhého rozhodnutí ve věci o nepovolení zmíněné stavby žalobkyně – přístavby terasy, jehož odůvodnění výhradně souvisí s předmětným oknem.

[14] Dle názoru žalobkyně výsledek státního stavebního dohledu měl být jedním ze základních podkladů pro rozhodnutí ve věci přístavby terasy. Ze spisu ke státnímu stavebnímu dohledu jsou patrné zásadní nesrovnalosti – dle žalobkyně není možno považovat místnost za oknem za obytnou z důvodu, že podle současných norem splňuje plošnou výměru

požadavku na obytnou místnost, pokud má 8,1 m² a norma uvádí minimálně 8 m² a současně nevzít v potaz, že obytná místnost podle současných norem nemůže mít okno na hranici pozemku či, že okenní parapet má výšku pouhých 73 cm, když norma jako minimum stanoví 85 cm. Dále je patrna řada pochybení, neboť stavební úřad si nevyžádal původní dokumentaci, pasport stavby rodinného domu ověřil i přesto, že na místě objevil nesrovnalosti. Okno z koupelny vedoucí do předmětného prostoru, nyní D. označovaného jako obytný, není v pasportu vůbec zakresleno. Dále zde došlo i k procesním vadám, kdy stavební úřad vedl řízení pouze se spoluvlastníky id. ½ rodinného domu, a to manželi D.

[15] Dále se žalobkyně vyjádřila k výkladu odst. 6 § 25 vyhl.č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, tak, jak jej uvedl žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl: „*jak je z citovaného ustanovení zřejmé základní podmínkou, která musí být při umístění stavby rodinného domu splněna je, že takové umístění umožní charakter zástavby. V daném případě tomu tak však není*“. Dle žalobkyně zákonodárce za charakter zástavby považuje obvyklou formu a způsob výstavby v blízkém okolí. Za charakter zástavby je nutno považovat řadovou zástavbu, ve které je dostavba proluk možná bez odstupových vzdáleností. Vzhledem k tomu, že rodinný dům žalobkyně byl vystavěn v souladu s ověřenou projektovou dokumentací, jeho užívání bylo stavebním úřadem schváleno i přesto, že těsně doléhá k rodinnému domu Kořenského 1 a cca 5 cm sousedí s oknem umístěným na hranici pozemku, se žalobkyně domnívá, že výše uvedeným způsobem odůvodněné rozhodnutí o zamítnutí změny stavby je v rozporu se zásadou předvídatelnosti ze strany správních orgánů.

[16] Žalobkyně vyslovila nesouhlas s tím, že žalovaný na str. 3 odůvodnění uvedl, že „*umístěním terasy zcela zjevně dochází k zásahu do práva vlastníků rodinného domu Kořenského 1 na soukromí nad míru přiměřenou poměrům ... značným způsobem omezena kvalita prostředí, tedy pohoda bydlení*“. Dle žalobkyně je užívání věci součástí vlastnického práva a z ust. § 114 stavebního zákona vyplývá, že k námitkám účastníků řízení v oblasti občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek. To však neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv. Proto se tyto závěry žalobkyně jeví jako zasahující do rozhodovací pravomoci civilních soudů. Navíc dle žalobkyně se jedná v jiných částech odůvodnění o ničím nepodložené subjektivní názory úředníků. Dále žalobkyně konstatovala, jaký je současný stav rodinného domu Kořenského, jaké byty zahrnuje, s tím, že dle jejího názoru předmětné okno, které je oknem verandy, D. však označované za obytnou místnost, které má neustále stažené vnitřní žaluzie, pohodu bydlení v domě Kořenského 1 s cca 25 okny ani narušit nemůže.

[17] Žalovaný poukazoval na nedodržení požadavku na bezpečnost odstupu, neboť v místě styku terasy se stěnou a oknem sousední nemovitosti není navržena žádná pevná zábrana. Na to však žalobkyně v průběhu celého stavebního řízení nebyla upozorněna, nebyla vyzvána k doplnění projektové dokumentace a tudíž se domnívá, že to nemůže být důvodem pro zamítnutí změny stavby. Žalovaný v této souvislosti rovněž uvedl, že pokud by zábrana byla navržena a realizována, došlo by k zakrytí nebo zamřížování okna sousední stavby, což je s ohledem na kvalitu prostředí nepřijatelné. Dle žalobkyně se jedná o zcela subjektivní názor, neboť v rozhodnutí není uvedeno, z čeho to vyplývá, přičemž řada přízemních bytů v bytových oknech využívá mříž na svých oknech či balkonech. Dle žalobkyně také nelze kvalitu prostředí zhoršit tím, že před jedno okno verandy ze čtyř bude namísto zábradlí cca do výšky 1 m umístěna ochranná stěna, např. z tvrzeného skla.

[18] Žalovaný rovněž uvedl, že vlastníci rodinného domu Kořenského 1 předložili v průběhu řízení řadu dobových dokladů osvědčujících vznik stavby ve 30. letech min. století včetně geometrického plánu, přičemž součástí jsou i půdorysy stavby včetně zákresu předmětného okna. Správní spis však žádné relevantní dobové doklady neobsahuje, jsou zde pouze kopie kupních smluv předchozích majitelů, výpis z pozemkové knihy, rozhodnutí o dědictví předchozí majitelky, kopie dobového geometrického plánu, z něhož je patrný např. světlík, ale nikoliv okno obytné okno na hranici pozemku, dále kopie Stvrzení ze dne 15.12.1934 a kopie projektové dokumentace nějakého patra, z níž není patrné k jaké nemovitosti se váže, neboť neobsahuje žádné záhlaví a vysvětlivky.

[19] Vzhledem k tomu, že spis rodinného domu Kořenského 1 neobsahuje projektovou dokumentaci, státní stavební dohled nebyl v době rozhodování o zamítnutí změny stavby vydané stavebním úřadem ukončen, ani nebyl ukončen v době vydání rozhodnutí odvolacího orgánu, žalobkyně se domnívá, že oprávněné úřední osoby rozhodovaly na základě vyvratitelných domněnek, přičemž tvrdošíjně odmítaly žalobkyní navrhované důkazy o opaku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[20] Žalovaný zdůraznil, že v předmětné věci jde o správní řízení, vedené o odstranění stavby z důvodu nepovolené stavby žalobkyně. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona je stavebník nepovolené stavby povinen prokázat splnění podmínek pro její dodatečné povolení, přičemž břemeno o legalitě stavby vázne výhradně na stavebníkovi, který porušil předpisy veřejného stavebního práva a stavbu provedl bez příslušného povolení. Předmětnou přístavbu dvoupodlažní otevřené terasy na p.č. 457/1 k.ú. Řečkovice u rodinného domu Banskobystrická č.p. 2217 č.or. 46 na pozemku p.č. 457/3 provedla žalobkyně bez řádného povolení, přičemž stavbu realizovala pod stávajícím oknem sousedního domu Kořenského 921 p.č. 456 k.ú. Řečkovice ve spoluvlastnictví RNDr. B. D. a RNDr. H. D.

[21] Žalobkyně tvrdí, že byla údajně uvedena v omyl v souvislosti s možností zástavby proluky před podpisem kupní smlouvy na pozemek p.č. 457 k.ú. Řečkovice. Ze spisu i žaloby je však zřejmé, že žalobkyně věděla již před koupí uvedeného pozemku, že ve štítu sousedního domu se nachází okenní otvor znesnadňující zástavbu pozemku, přičemž je třeba při realizaci stavby tento stav respektovat. Stavba jejího rodinného domu byla povolena i realizována, problém vzniknul až realizací nepovolené přístavby terasy.

[22] Posuzování způsobu nabytí pozemku včetně stanovisek prodávajícího, i stavebního úřadu je irelevantní, neboť správní orgány jsou při posuzování dodatečného povolení stavby vázány zákonem, a při zjištění nepovolené stavby jsou povinny zahájit řízení o jejím odstranění. V případě podání žádosti o její dodatečné povolení musí tuto žádost podrobit přezkumu, zda splňuje požadavky pro dodatečné povolení dané obecně závaznými právními předpisy. Žalobkyně opakovaně argumentovala nelegálností předmětného okna. Stavební úřad se touto problematikou zabýval, důkladně ji posoudil a neshledal důvod pro zahájení řízení o jeho odstranění. Vlastníci domu Kořenského 1 předložili řadu dokladů, z nichž je patrné, že se jedná o stavební úpravu danou historicky, realizovanou v souladu se zákonem. Stavba domu

byla realizována v 30. letech min. století a správní orgány nemají žádné důkazy o tom, že předmětné okno bylo realizováno později.

[23] Dále žalovaný zdůraznil, že charakter zástavby je dán i konkrétním stavem v území. V daném případě je určujícím prvkem pro možnost zástavby právě okno ve štítu sousedního domu, které je nutno respektovat a stav je třeba posoudit v kontextu § 25 odst. 6 vyhl.č. 501/2006 Sb.

[24] Nelze souhlasit s argumentací žalobkyně, že problematiku zásahu do soukromí nepřísluší řešit stavebnímu úřadu, ale jde o pravomoc civilních soudů. Judikatura správních soudů svědčí o opaku. Správní orgány jsou oprávněny a při posuzování stavby z hlediska § 25 odst. 1 vyhl.č. 501/2006 Sb. i povinny posoudit i možné budoucí imise mezi které patří právo na soukromí, které lze podřadit pod kvalitu prostředí. V předmětné věci správní orgány shledaly narušení práva na soukromí nad míru přiměřenou poměrům, a to s ohledem na místo stavby. Vychází ze znalosti místa stavby a nejedná se tedy o žádné subjektivní názory, nýbrž o faktický stav vyvolaný nepovolenou stavbou.

[25] Žalobkyně uvedla, že nebyla vyzvána k úpravě projektové dokumentace tak, aby bylo zamezeno pádu z terasy do otevřeného okna domu Kořenského 1 a byla tak zabezpečena bezpečnost. K tomu žalovaná konstatuje, že jakýkoliv bezpečnostní prvek, ať již zábradlí nebo stěna z tvrzeného skla znehodnotí stávající okenní otvor Kořenského 1 nad míru přiměřenou poměrům, což je stavební úřad povinen vždy zohlednit. Nadto řízení o dodatečném povolení stavby je řízením návrhovým o žádosti a správní orgán je oprávněn posoudit pouze žádost, jak je předložena. Není legitimován k tomu, aby vyzýval žadatele ke změně jeho záměru.

[26] Žalovaný je přesvědčen, že nalézací správní orgány ve správním řízení postupovaly v souladu s platným právem a navrhl soudu žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

IV. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

[27] Žalobkyně zdůraznila, že není pravdou, že byla provedena realizace dvoupodlažní otevřené terasy. Dále konstatovala, že nikdy nepopírala, že by věděla o existenci sporného okenního otvoru sousedního rodinného domu Kořenského 1. Zdůraznila, že spis k rodinnému domu Kořenského 1 neobsahuje jediný dokument svědčící ve prospěch a prokazující legální vznik obytné místnosti s otevíracím plastovým oknem v rozměru 1x2 m umístěným až na hranici pozemku. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by problém s okenním otvorem vznikl až realizací nepovolené přístavby terasy, neboť manželé D., majitelé id. ½ rodinného domu Kořenského 1 od počátku námitkovali všechna žalobkynina stavební řízení vždy s odvoláním na tento okenní otvor. Dále žalobkyně opětovně zdůraznila, že podnět týkající se okenního otvoru podala již více než před 7 lety a dosud jí není výsledek státního stavebního dozoru znám.

[28] Stavební úřad ve věci nevyslechl žádné svědky, jednání vedl pouze s majiteli id. ½ rodinného domu, nevzal v úvahu žalobkyni předložené důkazy o nelegálním vzniku obytné místnosti s okenním otvorem na hranici pozemku, a to zejména kupní smlouvy spoluvlastníků rodinného domu označující byt ve 2. NP podlaží za třípokojový a nyní uživateli bytu

označovaný za pětipokojový, dále nemožnost označení prostoru za obytný pouze z důvodu, že podle současných norem splňuje minimální plošnou výměru, přičemž stavební úřad nebere v úvahu stavebně technické řešení tohoto prostoru, jež vizuálně silně připomíná balkon, a dle dobových svědků byl vystavěn jako veranda. Dle žalobkyně stavební úřad neposoudil důkladně otázku sporného okenního otvoru, neboť podnět k zahájení řízení o odstranění tohoto okna obdržel stavební úřad na ústním jednání 15.1.2013 a již 18.1.2013 vydal formou sdělení rozhodnutí o tom, že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední.

[29] Žalobkyně je toho názoru, že pokud spolumajitelé sousedního domu koupili část nemovitosti ve stavu, v jaké se nachází v současnosti, museli počítat s tím, že jejich soukromí bude ze strany sousední nemovitosti narušováno.

[30] Žalobkyně poukázala na nálezn Nejvyššího správního soudu Československa z 20.6.1925, č. 12.272, dle kterého majiteli s oknem na hranici pozemku nebyl přiznán veřejnoprávní nárok, aby takové okno nebylo majitelem sousední nemovitosti zastavěno.

[31] Za hlavní pochybení stavebního úřadu i žalovaného žalobkyně považuje, že nebylo zajištěno, aby státní stavební dozor ve věci okenního otvoru byl vyřešen jako předběžná otázka již ve věci stavebního řízení k rodinnému domu Banskobystrická nebo alespoň ve věci řízení o dodatečném povolení změny stavby – přístavby terasy a umožnil tím úředním osobám rozhodnout bez zjištění relevantních okolností a zneužít správního uvážení.

V. Jednání konané dne 11.8.2015

[32] Při jednání žalobkyně i žalovaný setrvali na svých již dříve písemně uplatněných argumentech.

[33] Žalobkyně zdůraznila, že dle jejího názoru je okno v sousední nemovitosti postaveno nelegálně, přičemž použila již písemně uplatněnou argumentaci. V současné době se jedná o okno plastové, v minulosti zde plastové okno nemohlo být. Nyní jsou zde i střešní okna, která se dříve nestavěla. Od neterě původních vlastníků, paní C., která v RD Kořenského 1 žila, žalobkyně ví, že místnost, ve které je předmětné okno, a o které nyní D. hovoří jako o obytné místnost, byla označována za verandu, ve které byla pouze malá okna a byly zde skladovány zavařeniny. Dle jejího názoru se žalovaný s touto otázkou nevypořádal dostatečně, pokud konstatoval, že to, jakým způsobem je byt označován, není rozhodné, neboť vlastníci se v označení mohou plést. Žalobkyně odmítá akceptovat, že by pouhá rozloha místnosti 8,1 m² byla rozhodující proto, aby se jednalo o obytnou místnost.

[34] Ve věci se obsáhle vyjádřil RNDr. B. D., spoluvlastník rodinného domu Kořenského 1, který ve věci vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení. Připomněl historii domu. Zdůraznil, že předmětné okno nezhotoval, bylo zde již v roce 1978, když se jeho rodina do nemovitosti nastěhovala. Do té doby tam žila paní K., původní majitelka. Má k dispozici prohlášení bývalé spoluvlastnice paní S. B., která uvedla, že předmětné okno bylo v nemovitosti již v roce 1966, kdy ji s manželem kupovali. Okno tedy bylo zřízeno původními vlastníky. Dle jeho názoru se jednoznačně jedná o původní okno, neboť když v nemovitosti vyměňovali okenní rámy, bylo to zřejmé ze stavu zdi, cihel a omítky. Místnost, ve které je umístěno předmětné okno, užívala jeho rodina od počátku jako místnost obytnou, jedná se o jedinou

místnost v bytě, která má okna do vnitrobloku. Ostatní místnosti mají okna na druhou stranu, do rušné ulice. Na základě požadavku stavebního úřadu byla akreditovanou projekční kancelář vypracována studie celého domu, tzv. pasport, kde jednoznačně bylo řečeno, že předmětná místnost je místností obytnou. K vypracování pasportu došlo proto, že bylo zjištěno, že archiv, kde měla být uložena dokumentace stavby, koncem 2. světové války vyhořel.

[35] Dále RNDr. B. D. uvedl, že parcely, na které stojí dům, jehož je spoluvlastníkem, a rovněž i sousední parcelu, jejíž majitelkou je nyní žalobkyně, koupila v roce 1934 paní K., částečně ji zastavěla nemovitostí, přičemž část, kterou nyní vlastní žalobkyně, byla zapsána jako zahrada. Jelikož paní K. byla vlastnící obou parcel, bylo její volbou, zda si předmětné sporné okno zřídí, či nikoliv.

[36] Dále uvedl, že v průběhu správního řízení založil do spisu kopii výkresu 2. NP, která není blíže identifikovaná, je zde však seznatelný podpis Ing. K. Nalezl ho v materiálech po původních vlastnících, dle jeho názoru se jedná pouze o pracovní výkres. Je však srovnatelný s pasportem, který byl vyhotoven na žádost stavebního úřadu.

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[37] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, a shledal, že žaloba není důvodná.

[38] Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu, dále doplnil dokazování listinami a fotografiemi předloženými žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení. Nutno konstatovat, že provedené důkazy nepřinesli nic nového.

[39] Žalobkyně namítala, že se správní orgány dopustily řady procesních pochybení. Tyto její námitky jsou shrnuty v bodě 10. Soud konstatuje, že námitky neshledal důvodnými. Skutkový stav věci, shrnutý v napadeném rozhodnutí vychází z obsahu správního spisu, správní uvážení žalovaného nepřekračuje stanovené meze. Správní řízení proběhlo v souladu se zákonem. Správní orgány vyhodnotily důkazy, které se vztahovaly k předmětu řízení, kterým je posouzení žádosti o dodatečnou změnu stavby rodinného domu Banskobystrická č.p. 2217/46, na pozemku p.č. 457/3 v k.ú. Řečkovice, spočívající v dvoupodlažní přístavbě otevřené terasy na pozemku p.č. 457/1 v k.ú. Řečkovice, navazující na dvorní průčelí rodinného domu.

[40] Není pravdou, že by správní orgány odmítaly žalobkyní navrhované důkazy ohledně okna v sousední nemovitosti, které je dle žalobkyně nepovolenou stavební úpravou. Dle názoru soudu žádný takový doklad v průběhu správního řízení předložen nebyl. Je zcela irelevantní, jaké počty místností se uváděli v dřívějších kupních smlouvách, zda i bývalí majitelé místnost ve které je sporné okno užívali jako obytnou. Dle názoru soudu otázku okna v sousední nemovitosti posoudily správní orgány pro účely tohoto řízení správně.

[41] Předmětnou věc je nutno posoudit dle stavebního zákona v platném znění, kterým je s ohledem na datum zahájení řízení dne 5. 12. 2011 a vzhledem k čl. II, bod 14 zákona č. 350/2012 SB, kterým byl novelizován stavební zákon, dosavadní předpis, tedy stavební zákon ve znění účinném do 31. 12. 2012. (dále jen „stavební zákon“)

[42] Z §129 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, že v případě stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem nebo v rozporu s ním může stavebník nebo vlastník stavby požádat o její dodatečné povolení a předložit podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Z odst. 2 uvedeného ustanovení vyplývá, že stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

[43] Soud při aplikaci uvedených předpisů vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 67/2011-108, podle kterého „*Pokud v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona z roku 2006 stavebník nebo vlastník stavby prokáže splnění podmínek vymezených v uvedeném ustanovení, stavební úřad stavbu povolí. Vydání povolení nemůže podmiňovat splněním dalších podmínek, které nemají oporu ve stavebním zákoně.*“

[44] V předmětné věci je nesporné, že žalobkyně dne 5. 12. 2011 podala žádost o dodatečné povolení změny stavby a předložila její projektovou dokumentaci. Spornou otázkou mezi správními orgány a žalobkyní je otázka naplnění předpokladů stanovených v §129 odst. 2 stavebního zákona.

[45] Tímto zvláštním předpisem je vyhláška č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území. Podle § 25 odst. 1 uvedené vyhlášky musí vzájemné odstupy staveb splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí.

[46] Podle odst. 6 uvedené vyhlášky s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.

[47] Naplnění předpokladů stanovených v §129 stavebního zákona brání existence okna ve štítové zdi sousední nemovitosti, o kterém žalobkyně tvrdí, že je nelegální.

[48] Jak bylo zjištěno ze správního spisu, existence tohoto okna s tím, že jeho umístění podstatným způsobem ovlivňuje možnost zastavění sousedního pozemku, byla správním orgánům zřejmá již v minulosti, proto v řízení, ve kterém tento pozemek byl nabízen k prodeji, na jeho existenci bylo upozorňováno. Z vyjádření žalobkyně je zřejmé, že tato otázka je nesporná. Je také nesporné, že při stavbě domu žalobkyně toto omezení respektovala. Otázka, zda tak činila dobrovolně, je v tomto řízení, jehož předmětem je dostavba terasy bez příslušného povolení, irelevantní.

[49] Jak soud zjistil ze správního spisu, Statutární město Brno vyhlásilo nabídkové řízení na prodej pozemku p.č. 457, k.ú. Řečkovice, který následně odkoupila žalobkyně. V článku 3 nabídky, funkční využití pozemku, bylo uvedeno, že pozemek je součástí stabilizované plochy bydlení, v níž je zástavba proluk přípustná. Dále je zde konstatováno, že dle vyjádření stavebního úřadu lze teoreticky připustit možnost výstavby rodinného domu, v praxi je tato možnost značně omezená. Ve štítové zdi sousedního domu je umístěn světlík s okenními otvory a v úrovni 2 NP okno. Návrh výstavby objektu musí respektovat požadavky vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecně technických požadavcích na výstavbu, tedy mimo jiné návrh rodinného domu musí respektovat omezení vyplývající z existence okenního otvoru. Proti oknu obytné místnosti mohou být umístěny protilehlé zdi ve vzdálenosti 7m, proti oknu z neobytné místnosti je omezení dáno 4m. Dle stavebního úřadu je pozemek vhodnější pro dostavbu sousedních stávajících objektů.

[50] Z kupní smlouvy ze září 2006 bylo zjištěno, že pozemek zakoupila žalobkyně (tehdy příjmením L.). V čl. IV., odst. 3 smlouvy je uvedeno, že kupující prohlašuje, že byla seznámena se stanoviskem stavebního úřadu ÚMČ Brno Řečkovice a Mokrá Hora k možnosti zastavění převáděného pozemku a bere na vědomí skutečnosti omezující možnost výstavby.

[51] Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně byla informována o omezení možnosti zástavby pozemku s ohledem na existenci okna v sousední nemovitosti. Z listiny, která se týká nabídkového řízení, je zřejmé, že se otázkou předmětného okna zabýval i stavební úřad. Pozemek tedy byl již nabízen s tím, že možnost zastavění je omezená.

[52] Je pravdou, že v nabídkovém řízení došlo k částečně chybnému poučení v souvislosti s upozorněním na existenci okenního otvoru, které vycházelo z tehdy platného znění § 8, odst. 2 vyhl. č. 137/1998 Sb., podle kterého *„Vytvářejí-li rodinné domy mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m. Vzdálenost rodinných domů od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých částí stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se nemusí uplatnit požadavek na odstup od společných hranic pozemků.“* Soud připouští, že žalobkyně tímto mohla být uvedena v omyl, když pozemek kupovala. Pokud by se však tímto poučením řídila, nemohla by realizovat stavbu svého rodinného domu. Je tedy zřejmé, že již při stavbě domu si musela být vědoma chybného poučení a tento omyl tedy nemohl mít žádný vliv na její úmysl postavit terasu.

[53] Soud připouští, že okno ve štítové zdi značným způsobem omezuje možnost zastavění pozemku žalobkyně. Je také jasné, že v současné době by nebylo možno, aby byla povolena stavba s oknem ve štítové zdi v oblasti, kde je řadová zástavba. V předmětné věci je však

rozhodné, že okno reálně existuje a není vedeno řízení, které by mohlo vyústit v jeho odstranění.

[54] Žalobkyně vytýkala správním orgánům, že se dostatečným způsobem nezabývaly tím, zda předmětné okno v sousední nemovitosti bylo zřízeno legálním způsobem, zda se nejedná o nepovolenou stavební úpravu. V tomto směru podávala ke správním orgánům podněty. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že řízení o odstranění stavby, musí vést stavební úřad z úřední povinnosti, pokud nastaly skutečnosti, předpokládané stavebním zákonem. V současné době jsou to skutečnosti taxativně uvedené v § 129 odst. 1 stavebního zákona. Existenci důvodů pro nařízení stavby je možno zjistit při kontrolní prohlídce, nebo při výkonu státního dozoru. Rozhodné skutečnosti může stavební úřad zjistit z vlastní iniciativy, nebo z podnětu jiné osoby. Žalobkyně dávala v tomto ohledu podněty, stavební úřad provedl kontrolní prohlídku. Nutno ovšem dodat, že soud nezjistil ani ze správního spisu, ani v průběhu řízení před soudem, že by zde existovaly důkazy nasvědčující tomu, že by se v případě předmětného okna jednalo o stavbu nelegální. Správní orgán dle vyjádření žalovaného důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby neshledal a tedy ani nemohl zahájit řízení. Pokud žalobkyně vylovovala nespokojenost s tím, že k prošetřování jejích podnětů v souvislosti s předmětným oknem trvalo dlouhou dobu, soud konstatuje, že toto není předmětem řízení.

[55] Část námitek žalobkyně (shrnutých v bodech) se týkala postupu stavebního úřadu při ověřování pasportu (zjednodušené dokumentace) sousední stavby, tedy rodinného domu Kořenského 1. Ani tato problematika není předmětem tohoto řízení a soud se tedy námitkami žalobkyně nezabýval. Skutečnost, že pasport sousední nemovitosti v době rozhodování žalovaného nebyl dokončen, nemá na předmětnou věc vliv.

[56] Žalobkyně žalovanému vytýkala, že ve svém rozhodnutí uvedl, že vlastníci rodinného domu Kořenského 1 předložili v průběhu řízení řadu dobových dokladů osvědčujících vznik stavby ve 30. letech min. století. Tato námitka je rozvedena v bodě 18. Je pravdou, že doklady založené ve spise dosvědčují vznik stavby ve 30 letech minulého století, existenci předmětného okna však jednoznačně neprokazují, což však žalovaný ani netvrdí. Uvádí pouze, že *„za takového stavu věci je na okno třeba nazírat jako na okno stávající a musí být jeho existence v řízení respektována“*. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje.

[57] Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že dodatečná změna stavby nebyla povolena právě s ohledem na existenci předmětného okna v sousední nemovitosti, o tom více ve shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí, odst. 3 až 6 výše.

[58] Lze konstatovat, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Zvláště v případě řadové zástavby dojde v důsledku umístění nové stavby vždy k narušení dosavadního stavu. V dané věci je rozhodující posouzení, zda realizaci předmětné stavby, (která prozatím byla realizována pouze částečně), bude zachována v přiměřené míře dosavadní kvalita prostředí, což znamená i zachování soukromí.

[59] Při posuzování věci soud vycházel z judikatury nejvyššího správního soudu. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, dostupný na www.nssoud.cz. Dle tohoto rozsudku *„[p]okud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné,*

převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. [...] Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí.“ (zdejší soud upozorňuje, že v této věci byl jiný okruh účastníků, žalobu podával soused, který se cítil dotčen dodatečným povolením stavby v sousedství, byla zde však řešena otázka zachování soukromí)

[60] Pokud se však a contrario jedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, nebylo by spravedlivé požadovat na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby byl nucen provádět ochranná opatření. Správní orgány v dané věci dospěly ke správnému závěru, že by se jednalo zásah do práv na soukromí nad míru přiměřenou poměrům.

[61] Rovněž soud uvedený názor sdílí. V předmětné věci je nutno posoudit reálnou situaci na místě stavby, která je zřejmá i z fotografií, které jsou součástí správního spisu a které předložila žalobkyně. Mezi účastníky je nesporné, že předmětné okno sousedí se stavbou terasy bezprostředně, v reálu vlastně tvoří její stěnu a parapet je téměř na úrovni podlahy. Osoby v místnosti za oknem tedy přímo mohou nahlížet na dění na terase, stejně tak osoby na terase mohou nahlížet do místnosti. V případě otevření okna pak místnost na terasu přímo navazuje. Z uvedeného je dle názoru soudu dostatečně zřejmé, že by výstavbou terasy došlo k mimořádnému zásahu do soukromí sousedů, dosavadní úroveň soukromí, v daném místě dlouhodobě zavedená, by byla podstatným způsobem změněná a narušená.

[62] Žalobkyně nesouhlasila s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazoval na nedodržení požadavku odstupu, neboť v případě otevření okna hrozí pád osob nacházejících se na terase do tohoto prostoru. Více k této námitce v bodě 17. Soud souhlasí s tím, co k této věci uvedl ve svém vyjádření žalovaný, a sice že není jeho povinností upozorňovat žadatele na nedostatky jeho záměru. Především se však zcela ztotožňuje s tím, co k této otázce žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, a sice že vzhledem ke konkrétní situaci není tato věc ani řešitelná. Jakákoliv pevná zábrana – a to jak případná mříž, nebo stěna z tvrzeného skla (jak uvedla žalobkyně až v žalobě), která by sice mohla plnit funkci z hlediska bezpečnosti, by byla s ohledem na kvalitu prostředí nepřijatelná. Soud doplňuje, že ani mříž, ani stěna z tvrzeného skla by neměla vliv na otázku zachování soukromí, která je ve věci nejpodstatnější. Jak správně uvedl žalovaný, jediným možným řešením by bylo zazdění předmětného okna, to však nelze na vlastnicích nemovitosti požadovat.

[63] Rovněž námitka žalobkyně, že pokud se žalovaný zabýval otázkou zásahu do práva vlastníků rodinného domu Kořenského 1 na soukromí, omezením kvality prostředí a pohody bydlení, zasahoval do pravomoci civilních soudů, neboť se jedná o námitky týkající se existence a rozsahu vlastnických práv, je nedůvodná. Otázka případného omezení soukromí, kvality prostředí a pohody bydlení je řešena povinně správními orgány ve stavebním řízení a rovněž i v řízení o dodatečném povolení stavby, a to s ohledem na § 129 odst.2 písm. c) a vyhlášku č. 501/2006 Sb., §25. V odstavci 1 se přímo hovoří o kvalitě prostředí, pod tento pojem patří i pohoda bydlení a otázka soukromí. Nejde tedy do zasahování do pravomoci civilních soudů. Skutečnost, že tato otázka je řešena v řízení o dodatečném povolení stavby je

zřejmá i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupných na www.nssoud.cz. např. z již citovaného rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 7 As 13/2010 – 145 a dále z rozsudku ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011 – 131.

[64] Žalobkyně vyslovila názor, že žalovaný nesprávně vyložil odst. 6 §25 vyhl. č. 501/2006 Sb., (blíže bod 15). Za charakter zástavby je nutno považovat řadovou zástavbu, ve které je dostavba proluk možná bez odstupových vzdáleností. Stavební úřad schválil výstavbu rodinného domu žalobkyně, která přiléhá k rodinnému domu Kořenského 1 a přibližně 5 cm sousedí s předmětným oknem. Pokud za této situace nedošlo k dodatečnému povolení změny stavby, jedná se o rozpor se zásadou předvídatelnosti. Rovněž uvedenou námitku soud neshledal důvodnou. Z odst. 6 §25 vyhl. č. 501/2006 Sb. vyplývá, že je možno s ohledem na charakter zástavby na hranici pozemku postavit dům, ale ve stěně na hranici nesmí být stavební okna, zejména otvory. Dle názoru soudu charakter zástavby určuje i konkrétní situace, kterou je třeba respektovat, v předmětné věci je to existence okna. Stavba rodinného domu žalobkyně okno respektovala, zohledňovala tedy charakter zástavby, byla navržena rovněž i v souladu s požadavkem na zachování kvality prostředí. V případě částečně realizované terasy, která na okno navazuje v úrovni jeho parapetu, charakter zástavby respektován není.

[65] Žalobkyně žalovanému rovněž vytkla, že v napadeném rozhodnutí hovoří o realizované přístavbě, což však není pravdou. Soud konstatuje, že z fotodokumentace předložené žalobkyní i ze správního spisu vyplývá, že přístavba byla prozatím realizována pouze částečně, a to ve formě kovové konstrukce. Tato otázka však na posouzení napadeného rozhodnutí nemá vliv.

VII. Závěr a náklady řízení

[66] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[67] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[68] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. srpna 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu